

FIBI SÁNDOR

SZINTE HIHETETLEN...

TARTALOMJEGYZÉK

- 2 PILLANATKÉPEK A 2018/2019-ES KATEDRA-VERSENYEK DÖNTŐIRŐL
- 3 FIBI SÁNDOR:
SZINTE HIHETETLEN...
- 4 NOVÁK MONIKA:
ROZSNYÓ – A FELVIDÉKI MAGYAR OKTATÁSFEJLESZTÉS IRÁNYTÚJE
- 6 ÁDÁM ZITA:
GONDOLATOK, ÜZENETEK ROZSNYÓ ÉS A 25. KÖZOKTATÁSI KONFERENCIA KAPCSÁN
- 12 NOVÁK MONIKA:
„HA VALAKI NEM SZERETI A GYEREKEKET ÉS NINCS BENNE IGÉNY A TUDÁSMEGOSZTÁSRA, AKKOR KERESSEN MÁS ÁLLÁST”
BESZÉLGETÉS FORRÓ LÁSZLÓVAL
- 15 VAJNER CSILLA:
A MOTIVÁCIÓ MINT AZ ISKOLAI TELJESÍTMÉNY EGYIK ALAPTÉNYEZŐJE
- 16 RAJSLI-TOKOS ELVIRA:
AZ INKLÚZIÓ SZERBIÁBAN
- 19 TÓTH ERIKA:
MIRE ELÉG EGY ÉV?
- 21 KLEMEN TERÉZIA:
JÚNIUS HÍRES PEDAGÓGUSSZÜLÖTTEI
- 23 BETÁK NORBERT:
AZ IKT ESZKÖZEI A SIKERES TIME MANAGEMENT SZOLGÁLATÁBAN
- 25 ZOLCZER PÉTER:
A NYELVTANULÁST ELŐSEGÍTŐ ÁLTALÁNOS KÉSZSÉGEK (3. RÉSZ)
- 26 VODA ZSÓFIA:
A KOMMUNIKÁCIÓ ÉS EMPÁTIA FEJLESZTÉSE KOSZTOLÁNYI DEZSŐ A BOLGÁR KALAUZ C. MŰVÉVEL
- 29 KASZMÁN-SARÓKA LILIANA:
SZABADTÉRI JÁTÉKOK TÁRHÁZA
- 31 CSICSAY ALAJOS:
FÉLTVE ŐRZÖTT ROVARAINK
- 33 STIRBER LAJOS:
CSEMAKOK 70 – ÜNNEPI HANGVERSENY AZ ÖSSZETARTOZÁS VÁROSÁBAN, KOMÁROMBAN
- 34 HORVÁTH GÉZA:
KÓRUSFESZTIVÁL SZÍJJÁRTÓ JENŐ EMLÉKÉRE
- 35 ISKOLAHÍREK
- 37 HÁZUNK TÁJA
- 38 BESZÁMOLÓ A MÉDIASZTÁR VERSENYRŐL

Valóban szinte hihetetlen, de mégis igaz, hogy már csak néhány nap, és véget ér a 2018/2019-es tanév. Valljuk be, mi, pedagógusok aránylag sokat vártunk ettől a tanévtől – annak ellenére is, hogy az előző egy-két évtizedben szerzett negatív tapasztalataink alapján nem lehettünk túlzottan igényesek. Mindenek előtt abban bízunk, hogy határozott elérelépés történik végre a nagyon várt rendszerszintű változáshoz elengedhetetlenül szükséges jogi háttér megteremtése terén, hogy a szlovákiai iskolarendszer a fokozatos fejlesztés eredményeként méltó partnerévé válhasson végre a fejlett európai országok oktatási rendszereinek. Abban is reménykedünk, hogy a sok-sok ígéretés után az ország döntéshozó szervei az oktatásügyet végre valóban prioritásként fogják kezelni, és biztosítani fogják a fejlesztéséhez elengedhetetlenül szükséges anyagi és szakmai feltételeket. Ha az átlagosnál is sokkal igénytelenebbek lennénk, talán udvariasan, amellet azonban nagyon bizonytalanul mosolyogva azt is mondhatnánk, hogy igen, igen, történtek bizonyos törvényi módosítások, majd meglátjuk, hogyan válnak be a gyakorlatban. Csakhogy a kompetenseknek tudatosítaniuk kellene végre, hogy a pedagógusok többsége nem tartozik az indokolatlanul mosolygók közé, és nem olyan változtatásokat, sokadrendű módosításokat, részleteiben ki nem dolgozott és nem pontosított jogi normákat vár el a törvényalkotóktól és a döntéshozóktól, amelyek egyébként sem járulnak hozzá az oktatásügyben dolgozók, illetve egész iskolarendszerünk társadalmi megbecsültségének az emeléséhez. Ennek a ténynek szinte eklatáns példája a májusban elfogadott „pedagógustörvény”, amely jelenlegi formájában lényegében csak a bizonytalanság kérdőjeleinek a számát gyarapította a pedagógustársadalom elvárásainak teljesítése helyett. Igaz, hogy szépen hangzanak azok a szakkifejezések, amelyekkel operál a törvény (innovációs, aktualizációs és speciális képzések, szakmai fejlődéstervezet, etikai kódex, portfólió, stb.), de a végrehajtásával kapcsolatos gyakorlati kérdésekre egyszerűen nem ad konkrét és határozott választ... Emellett viszont mintha elkerülte volna az illetékesek figyelmét az a viszonylag régóta ismert és megoldást követelő tény, mely szerint a tanárképző főiskolákon-egyetemen korántsem csak azok a fiatalok készülnek a pedagógusi pályára, akik középiskolai tanulmányaik során a legkiválóbb eredményeket érték el... Mintha nem figyeltek volna fel arra sem, hogy az egyetemi képzés során fokozatosan veszített jelentőségéből a jövővépeda-

gógusok számára rendkívül fontos módszertani felkészítés. Azt sem tartják fontosnak, hogy mára szinte teljesen formálissá vált az igényes szakmai irányítás és következetes felügyelet mellett végzett pedagógiai gyakorlat, amely a múltban a főiskolai képzés kiemelkedően fontos része volt. Mintha az is elkerülte volna a figyelmüket, hogy a tanfelügyelet mai hatékonysága, sőt egész rendszere csak minimális mértékben képes arra, hogy objektív képet adjon oktatásügyünk jelenlegi állapotáról, hogy segítőkész szándékú és viszonylag gyakori tematikus ellenőrzéseivel és szakmai tanácsaival értékelje és segítse a pedagógusok munkáját. Ennek következtében sajnálatos módon arra sem terjedhet ki a figyelme, hogy viszonylag sok iskolában szinte csak papíron működnek a módszertani munkaközösségek és a tantárgybizottságok, hiányoznak a szakmai megbeszélések, a kölcsönös óralátogatások, sőt nem egy iskola vezetése egyre elhanyagolhatóbbnak tartja azt a fontos feladatát, hogy rendszeres óralátogatásokkal kísérje figyelemmel az iskola pedagógusai munkájának a hatékonyságát. Tudomásul kellett tehát vennünk, hogy a 2018/2019-es tanév nem az oktatásügyben elért sikerek éve volt, hiszen a továbblépés igényes útján nem sikerült megtenni az első határozott lépéseket sem... Számunkra, az egyetlen szlovákiai magyar szakmai és módszertani folyóirat, a Katedra szerkesztői és elkötelezett olvasói számára sem hozott semmi pozitív változást ez a tanév... Meggyőződéssel hittük ugyanis, hogy a nemzetiségi-kisebbségi kultúra támogatásának új rendszere megoldja végre lapunk finanszírozásának alapvető problémáját, és biztosítja, hogy a sok-sok száz diákot érintő Katedra-versenyek szervezői, a lapot rendszeresen olvasó pedagógusok és szülők biztosan lehessenek végre abban, hogy az anyagi hiánya miatt nem kerülhet veszélybe egyetlen magyar nyelvű szakfolyóiratunk kiadása. Sajnos, nem ez történt... Ugyanis a lap számára megítélt pénzügyi támogatás csak arra elég, hogy e tanév végéig sikerüljön megjelentetni a Katedrát. Lapunk további kiadása most már attól függ, hogy a kiadónak – a Katedra Alapítványnak – sikerül-e új támogatókat, szponzorokat, elkötelezett önkormányzatokat, vállalkozókat, tantestületeket találni e nemes feladat megoldására. Végképp nem lesz tehát nyugodt az előttünk álló két hónap, ám bízunk kell abban, hogy a felvidéki magyarság egyszerűen nem engedi meg, hogy anyagi okok miatt 25 év után megszűnjön a magyar pedagógusok egyetlen magyar nyelvű folyóirata, a KATEDRA.